

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 20. rujna 2006.

Papa: Duboko poštujem velike religije, a osobito muslimane

Draga braćo i sestre!

elja mi je danas mišlju se vratiti do raznih trenutaka pastoralnoga putovanja u Bavarsku, koje mi je Gospodin dao da ga protekloga tjedna poduzmem. Dijeleći s vama osjećaje i misli što sam ih iskusio ponovno vidjevši meni draga mjesta, ponajprije osjećam potrebu zahvaliti Bogu što je učinio mogućim ovaj drugi posjet Njemačkoj i prvi puta Bavarskoj, zemlji moga porijekla. Također sam iskreno zahvalan svima - pastirima, svećenicima, pastoralnim djelatnicima, javnim vlastima, organizatorima, snagama reda i volonterima - koji su zauzeto i strpljivo radili kako bi se svaki događaj odvio na najbolji mogući način. Kao što rekoh prilikom dolaska u Münchensku zračnu luku u subotu 9. rujna, svrha je moga putovanja bila da, spominjući se svih koji su pridonijeli formaciji moje osobnosti, kao nasljednik apostola Petra, potvrdim i učvrstim snane veze koje sjedinjuju rimsku stolicu s Crkvom u Njemačkoj. Putovanje stoga nije bilo samo "povratak" u prošlost, nego i providonosna prigoda da se s nadom pogleda u budućnost. "Tko vjeruje nikad nije sam": geslo je posjeta koje je bilo i poziv na promišljanje o pripadnosti svakoga krštenika jedinstvenoj Kristovoj Crkvi, unutar koje nismo nikada sami, nego u trajnom zajedništvu s Bogom i sa svom braćom. Prva postaja bio je grad Muenchen, nazvan i "Metropola sa srcem". U njegovom povijesnom središtu nalazi se Marijin trg, gdje se uzdie Marijin stup, s kipom Djevice Marije i pozlaćene bronce na vrhu.

Htio sam svoj boravak u Bavarskoj započeti čašćenjem zaštitnice Bavarske, koja za mene ima osobito znakovitu vrijednost: ondje, na tom trgu i pred tim Marijinim likom, prije tridesetak godina primljen sam kao nadbiskup, te sam svoje biskupsko poslanje započeo molitvom Mariji; onamo

sam se vratio i na kraju toga poslanja, prije nego ću se zaputiti za Rim. Ovaj sam put htio još jednom zastati podno Marijina stupa da bih izmolio zagovor i blagoslov Majke Boje, ne samo za grad München i za Bavarsku, nego za svu Crkvu i za cijeli svijet. Sljedećega dana, u nedjelju, slavio sam euharistiju na prostoru münchenškoga Novog sajma s vjernicima koji su u velikom broju pristigli iz raznih krajeva. Vodeći se evanđeoskim odlomkom toga dana, upozorio sam sve da postoji "slabost sluha" u odnosu na Boga, od koje se danas osobito boluje.

Zadatak je nas kršćana u sekulariziranom svijetu proglašavati i svjedočiti svima poruku nade što nam je vjera daje: u Isusu raspetome Bog, milosrdni Otac, poziva nas da budemo njegova djeca te da nadiđemo svaki oblik mrnje i nasilja kako bismo pridonijeli konačnoj pobjedi ljubavi. "Osnai nas u vjeri" bila je u nedjeljno poslijepodne tema susreta s prvopričesnicima i njihovim mladim obiteljima, s vjeroučiteljima i ostalim pastoralnim djelatnicima kao i sa svima koji sudjeluju u evangelizaciji u Münchenskoj nadbiskupiji. Zajedno smo proslavili Večernju u povijesnoj katedrali, poznatoj kao "Katedrali Naše Gospe", gdje se čuvaju relikvije sv. Benna, zaštitnika grada, i gdje sam 1977. zaređen za biskupa. Malene i odrasle podsjetio sam da Bog nije daleko od nas, u nekom nedohvatljivom kutku svemira. Upravo suprotno, u Isusu, On nam se približio kako bi sa svakim uspostavio odnos prijateljstva. Svaka kršćanska zajednica, a osobito upa, zahvaljujući stalnom zauzimanju svakoga svoga člana, pozvana je da postane velika obitelj te tako bude sposobna nastaviti sjedinjena putem istinskoga ivota.

Ponedjeljak 11. rujna velikim je dijelom bio obilježen boravkom u Altoettingu, u biskupiji Passau. Ovaj gradić poznat je "kao srce Bavorske", a ondje se čuva "Crna Bogorodica", čašćena u Kapeli milosti, kamo se upravljaju brojni hodočasnici iz Njemačke i iz zemalja središnje Europe. U blizini se nalazi kapucinski samostan Sv. Ane, u kojem je živio sv. Konrad Birndorfer, što ga je moj časni prethodnik papa Pio XI. kanonizirao 1934. S brojnim smo vjernicima okupljenima na misi slavljenoj na trgu ispred svetišta promišljali o ulozi Marije u djelu spasenja, kako bismo se od nje naučili usluonoj dobroti, poniznosti i velikodušnom prihvaćanju boanske volje. Marija nas vodi Isusu: ta je istina postala još vidljivijom na koncu boanske rtve, u pobonoj procesiji u kojoj smo, noseći sa sobom kip Bogorodice, stigli do nove Kapele euharistijskoga klanjanja, otvorene tom prilikom. Dan je zaključen svečanom marijanskom večernjom u bazilici Sv. Ane u Altoettingu, u prisutnosti bavarskih redovnika i sjemeništara, zajedno s članovima Djela za zvanja.

Dan kasnije, u srijedu, u Regensburgu, biskupiji što ju je 739. osnovao sv. Bonifacije, i čiji je zaštitnik sv. Wolfgang, dogodila su se tri vana susreta. Ujutro smo na misi na Islingerfeldu, preuzimajući temu ovog pastoralnog posjeta "Tko vjeruje nikad nije sam", promišljali o sadraju Simbola vjere. Bog, koji je Otac, eli po Isusu Kristu okupiti čitavo čovječanstvo u jedinstvenu obitelj, Crkvu. Stoga, tko vjeruje nije nikada sam; tko vjeruje ne treba strahovati da će završiti u nekoj slijepoj ulici. Poslijepodne sam potom bio u regensburškoj stolnici, poznatoj po njezinu dječjem zboru "Domspatzen" (Katedralni vrapčići), koji se moe pohvaliti sa svojih tisuću godina djelatnosti, a tri desetljeća vodio ga je moj brat Georg. Ondje je odrano ekumensko slavlje večernje, u kojem su uzeli dijela brojni predstavnici raznih Crkava i crkvenih zajednica u

Bavarskoj, kao i članovi Ekumenske komisije Njemačke biskupske konferencije. Bila je to providonosna prigoda da se zajedno moli, kako bi što prije došlo do punog zajedništva svih Kristovih učenika, i da se ponovno istakne obveza naviještanja naše vjere u Isusa Krista bez ublaavanja, nego cjelovito i jasno.

Posebice je lijepo iskustvo toga dana za mene bilo odrati predavanje pred brojnim slušateljstvom sastavljenim od profesora i studenata Sveučilišta u Regensburgu, gdje sam mnogo godina predavao kao profesor. S radošću sam mogao još jednom susresti sveučilišni svijet koji je, kroz dugo razdoblje mog ivota, bio i moja duhovna domovina. Za temu sam izabrao pitanje odnosa vjere i razuma. Kako bih uveo slušateljstvo u dramatičnost i aktualnost te teme, naveo sam nekoliko riječi iz jednog kršćansko-islamskog razgovora iz 14. stoljeća, kojima je kršćanski sugovornik - bizantski car Manuel II. Paleolog - na za nas nerazumljivo grub način - svome islamskome sugovorniku predstavio problem odnosa između religije i nasilja. Taj je citat, naalost, mogao dati povoda da bude krivo shvaćen. Pozornom čitaču moga teksta, međutim, jasno je da nisam ni na koji način htio usvojiti negativne riječi što ih je u tom razgovoru izgovorio srednjovjekovni car, te da njihov polemički sadraj ne izriče moje osobno uvjerenje. Moja je nakana bila sasvim drugačija: polazeći od onoga što Manuel II. u nastavku kae na pozitivan način, vrlo lijepim izričajem, o razumu koji mora voditi u prenošenju vjere, htio sam objasniti da religija i nasilje ne idu zajedno, nego religija i razum. Tema moga predavanja - odgovarajući na poslanje sveučilišta - bila je dakle odnos vjere i razuma: htio sam pozvati na dijalog kršćanske vjere sa suvremenim svijetom i na dijalog s svih kultura i religija. Nadam se da je u raznim prigodama moga posjeta - primjerice, kad sam u Muenchenu istaknuo koliko je vano poštovati ono što je drugima sveto - postalo jasno koliko duboko poštujem velike religije, a osobito muslimane koji se "klanjaju jedinome Bogu" i s kojima smo zauzeti u "zajedničkoj obrani i širenju, društvene pravde, moralnih vrijednosti, mira i slobode za sve ljude" (Nostra Aetate, 3). Nadam se stoga da će, nakon prvotnih reakcija, moje riječi sa Sveučilišta u Regensburgu postati poticaj i ohrabrenje za pozitivan dijalog, pa i samokritičan, kako među religijama, tako i između suvremene misli i vjere kršćana.

Sljedećeg jutra, u srijedu 13. rujna, u Staroj kapeli u Regensburgu, u kojoj se čuva čudotvoran lik Marijin što ga je prema mjesnoj predaji naslikao evanđelist Luka, predsjedao sam kratkoj liturgiji u kojoj su blagoslovljene nove orgulje. Polazeći od strukture toga glazbala sastavljenog od mnogih cijevi različitih dimenzija, koje su ipak sve dobro usklađene, podsjetio sam nazočne na potrebu da različite slube, darovi i karizme koje djeluju u crkvenoj zajednici svi vode, pod vodstvom Duha Svetoga, do oblikovanja skladne hvale Bogu i ljubavi prema braći.

Posljednja etapa, u četvrtak 14. rujna, bio je grad Freising. Uz njega sam posebno vezan budući da sam upravo u katedrali toga grada, posvećenoj Blaenoj Djevici Mariji i sv. Korbinijanu, evangelizatoru Bavarske, zaređen za svećenika. Upravo je u toj stolnici odran posljednji susret u programu putovanja, susret sa svećenicima i trajnim đakonima. Ponovno proivljujući osjećaje svoga svećeničkoga ređenja, podsjetio sam prisutne na obvezu suradnje s Gospodinom u poticanju novih zvanja u slubi "etve" koja je i danas "velika", te sam ih pozvao da gaje nutarnji ivot

kao pastoralni prioritet, kako ne bi izgubili dodir s Kristom, izvorom radosti u svagdanjim naporima svoje slube.

U tijeku oproštajne svečanosti, zahvalivši još jednom svima koji su surađivali u ostvarenju posjeta, ponovno sam istaknuo njegove glavne ciljeve: ponovno posvijestiti mojim sugrađanima vječne istine evanđelja i utvrditi vjernike u prianjanju Kristu, utjelovljenom Sinu Bojem, koji je umro i uskrsnuo za nas. Neka nam pomogne Marija, Majka Crkve, da otvorimo srce i um za Njega koji je "Put, Istina iivot" (Iv 14,16). Za to sam molio, a pozivam i sve vas, draga braćo i sestre, da nastavite moliti, zahvaljujući vam za ljubav kojom me pratite u mome svakodnevnom pastoralnom sluenju.

Pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom

Radosno pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, osobito dušobrinike i druge pripadnike Vojnoga ordinarijata, članove Udruge «Petar Zrinski» te nastavnike i učenike iz Zagreba. Predragi, neka snaga vašega ivota bude ljubav i vjera u istinu koju nam je objavio Sin Boji. Hvaljen Isus i Marija!